

MOJE (NE)DOKONALÉ PLÁNY

Všem se nezavděčíš

Lisa Papademetriou

FRAGMENT

Moje (ne)dokonalé plány

Všem se nezavděčíš

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Lisa Papademetriou

Moje (ne)dokonalé plány – Všem se nezavděčíš – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

MOJE (NE)DOKONALÉ PLÁNY

všem se nezavděčíš

Lisa Papademetriou

FRAGMENT

Copyright © 2022 by Lisa Papademetriou
Translation © Tereza Dubenská, 2022
Cover design by Yaffa Jaskoll
Cover art © 2022 by Lucia Picerno

ISBN tištěné verze 978-80-253-6107-8
ISBN e-knihy 978-80-253-6140-5 (1. zveřejnění, 2022)
ISBN e-knihy 978-80-253-6141-2 (1. zveřejnění, 2022)
ISBN e-knihy 978-80-253-6139-9 (1. zveřejnění, 2022)

Tuto knihu věnuji svým bezva
kamarádům ze střední

KAPITOLA PRVNÍ

Tak aby bylo jasno – já neměla v úmyslu zapálit náš nový dům.

„Mami, z trouby se valí dým!“

Mamka se vzpřímila na posteli. Celé tři sekundy tam seděla, rozvrkočené tmavohnědé vlasy jí trčely do všech stran, než si strhla masku na spaní s nápisem *Jsem kočka*, a civěla na mě jako čerstvě vyoraná myš.

„Vypadáš k popukání,“ oznámila jsem jí.

„Cos to povídala?“ zeptala se.

„Že vypadáš k popukání. To proto, že... jo aha, ty jsi myslela tu první věc. V kuchyni jaksi hoří. Trochu.“

„Cože?“ Odhodila stranou pestrobarevnou prošívanou deku, vymrštila se z postele a zakopla o jednu z pěti zatím nerozbalených krabic s našimi věcmi.

„Nešla mi otevřít!“ zvolala jsem, když zalomcovala dvířky trouby.

Začala zuřivě mačkat čudlíky na sporáku, až jeden z nich zapípal. Škubla madlem, dvířka se konečně rozle-těla a nás zasáhl oblak kouře. „Je to ještě horší, než jsem si myslela,“ zakuckala jsem se a mávala jsem si rukama před obličejem, abych to mračno dýmu rozptýlila.

Pak se rozječel detektor kouře. „Co se stalo?“ huláka-la mamka, aby překřičela pípání.

„Chtěla jsem ohřát večeri, aby sis mohla ještě schrup-nout.“ Celý den jsme stěhovaly a vybalovaly krabice a má-ma byla utahaná jako kotě. Takže když si šla dát šlofika, rozhodla jsem se, že nám ohřeju grilované kuře z obcho-du, což se mi povedlo už nejméně dvacetkrát. Plánovala jsem ještě připravit salát, a večere by byla na světě. „Mělo to být překvapení!“

„Mise splněna.“ Máma ukázala na knoflík, který spou-šťel samočištění. „Zmáčkla jsi tohle?“

„A my *nechceme*, aby se sama vyčistila?“ podivila jsem se. „Podle mě je to prima. Upeče a pak se sama vypulíruje.“

„Mackenzie, tenhle program troubu rozpálí na pět set stupňů!“ Přitiskla si ruce k uším a zamžourala na je-čící detektor na stropě.

„Cože?“

„Otevři okno!“ vykřikla mamka. „To v obýváku ne, Mackenzie! Tohle okno tady! Kam jsme daly chňapky?“

„Nemám páru!“

Poznámka na okraj: Když dáváte kuře do trouby, kuchyňské chňapky nepotřebujete. Myslela jsem, že budu mít alespoň dvacet minut na to, abych je našla.

Máma doběhla ke krabici označené KOUPELNA a vyhrabala měkoučký ručník. S ním pak vytáhla kuře připomínající ohořelý meteorit, který proletěl zemskou atmosférou a přistál na našem pečicím plechu. „Vypni prosím tě ten detektor.“ Když mrskla to zuhelnatělé cosi do dřezu, uvolnily se jí z culíku pramínky vlasů.

„Nedosáhnu na něj,“ zakňourala jsem, když přehodila ručník přes kuře. „Mami, tvůj oblíbený ručník!“ Někdo zabušil na přední vchod. „Dojdu tam!“ Přiskočila jsem ke dveřím a mrkla se kukátkem ven. Na prahu stál muž, jehož obličej tvořil jen obří nos.

„Kdo je to?“ Máma se objevila hned za mnou.

„Nějaký chlap,“ odpověděla jsem. Zavřela jsem jedno oko a tím druhým jsem se podívala pozorněji.

„Neotvírej,“ zašeptala, jako by nás přes to pronikavé pípání detektoru někdo mohl slyšet.

„Jste v pořádku?“ zavolal ten chlap přes dveře, které nás stále dělily. „Z vašeho okna se valí kouř.“ Obrovský frňák v kukátku uhnul stranou a mužovu tvář nyní zabíralo jedno gigantické oko.

„Nic nám není!“ zařvala máma. „Všechno je bezva! My jsme...“ mávla rukou, aby odehnala kouř, který se vkradl do předsíně, „...v nejlepším pořádku. Ehm, a jak se daří vám?“

„Hasiči tu budou každou chvíli!“

„Cože?“ Máma se vyplašeně protáhla přede mě a rozrazila dveře.

Mužův nos nebyl zdaleka tak obří, jak vypadal v kukátku. Ten chlap byl vysoký, asi o deset centimetrů vyšší než máma, a pod dlouhými řasami mu vykukovaly černé oči. Zdálo se, že je zhruba stejně starý jako mamka. *Aha!* pomyslela jsem si. *Že by potenciální přítel?*

Však víte. I když vám hoří dům, je dobré mít oči na stopkách.

Na druhou stranu to ale vypadalo, že místo vlasů má vrabčí hnízdo, a na sobě měl kalhoty od pyžama a tričko s logem rockové kapely. Alespoň jsem teda předpokládala, že jde o rockovou kapelu. Pink Floyd. Možná je to nějaká limonáda? Nebyla jsem si jistá, jestli chci, aby se moje mamina tahala s chlapem, který celý den nevyleze z pyžama a vyzunkne spoustu limonády. Chci říct, že já mám taky svoji *úroveň*.

„Dobrý... dobrý den,“ vysoukala ze sebe máma. Bylo slyšet, že se pokouší o nenucený tón. „Všechno je prostě

tip top. Měly jsme jen... menší problém s troubou. Není třeba volat hasiče.“

„Já už je zavolaal,“ oznámil ten muž.

„Asi slyším sirénu,“ řekla jsem a vtom se ozvalo pronikavé zahoukání.

Ten chlapík zvedl bradu, usmál se a na pravé tváři se mu objevil dolíček. „Jmenuju se Zane. Bydlím vedle.“

„Allison,“ představila se mamka. „A tohle je moje dcera, Mackenzie.“

„Dneska ráno jsme se nastěhovaly,“ doplnila jsem ji.

„Koukám, že s vámi se člověk nudit nebude,“ poznamenal Zane.

Pozdně letní vánek mi do obličeje foukl pramen neposlušných hnědých vlasů, který jsem hned odhrnula. „Neděláme to schválně.“

Zane otočil hlavu a podíval se za sebe. „Už jedou.“ Ustoupil na verandě o krok dozadu, abychom mohly s mámou vystrčit hlavu ze dveří a pozorovat příjezd hasičského vozu.

Právě jsme se totiž přistěhovaly do jedné strany dvojdomku, což je v podstatě veliký dům se dvěma vchody rozdělený napůl. Na naši příjezdovou cestu vkročili dva muži v hasičské výstroji. Mamka vypadala, že se každou chvíli propadne hanbou.

„Volal někdo hasiče?“ zeptal se jeden z požárníků s pomněnkovými očima, světlou pletí, růžovými tvářičkami a stříbřitým knírkem. Ten druhý měl tmavou pleť a kulaté brejličky jako bývalý profesor, který nyní zachraňoval knihy z hořících domů. Oba splňovali kritéria *ucházející vzhled* a *zaměstnaný*. Uznale jsem si je prohlížela. Ani jeden z nich na sobě neměl pyžamo a nepil limonádu.

„Dobrý den,“ mrkla jsem na ně.

Máma do mě šťouchla loktem, čímž mi chtěla naznačit, abych držela zobák. „Ano, my jsme volaly, ale už je všechno v pořádku,“ vyhrkla. „Je to můj tajný recept na vynikající kuře.“ Načež se rozchechtala tím svým nervózním smíchem, kvůli kterému – co vám budu nalhávat – zněla jako pošuk.

Ani jeden koutek úst se nezvedl do úsměvu.

„Obávám se, že to musíme posoudit my,“ zabručel hasič-profesor.

„Omlouváme se za ten binec,“ prohodila jsem, když jsem otevřela dveře dokořán. „Moje máma je ve skutečnosti hrozně čistotná, ale my se právě nastěhovaly. Je taky znamenitá kuchařka. To kuře nepočítejte! Za něj můžu já!“

Mamka na mě polekaně vykulila oči a nenápadně zavrtěla hlavou.

„Teda, máma mě bez dozoru nenechává!“ blábolila jsem dál. Já když jednou otevřu pus, už ji nezavřu.

„Prosím, ustupte stranou,“ poručil nám hasič-knírač. „Máte v domě nějaká zvířata?“

„Ne,“ odpověděla mamka, když jsme se hasičům klidily z cesty. „Nemáme domácí mazlíčky.“

„Ale jestli máte rádi zvířata, problém by to rozhodně nebyl,“ plácla jsem. Vtom jsem postřehla dalšího hasiče, který mířil naším směrem. Zpod helmy mu vyčuhovaly dlouhé zlaté kadeře. Hasič-plavčík! „Máma zvířata miluje!“ zařvala jsem přesně v momentu, kdy nás minul a vkročil do domu. Odporný puch spáleného kuřete se šířil až na verandu. „A toho gauče se chce zbavit!“ žvanila jsem dál. „Ve skutečnosti má mnohem lepší vkus!“

Zane si založil ruce na prsou a podíval se na moji mámu s pobaveným úsměvem. „Mackenzie je vaše osobní mluvčí?“

„Bohužel ano.“ Mamka se mrkla na hodinky. „Snad to nebude trvat dlouho. Musíme si k večeři uvařit něco jiného.“

„Nechtěli byste povečeřet u mě?“ zeptal se Zane. Zdálo se, že ta nabídka překvapila i jeho samotného. Mluvil ale dál: „Včera jsem byl u našich a máma mi nabalila obrovskou kupu jídla. Máte rády indickou kuchyni?“

„Ano!“ řekla jsem spěšně.

Máma po mně střelila káravým pohledem. „Ach, to ne, nemůžeme vás obtěžovat.“

„Cože? Mami!“ Zatahala jsem ji za rukáv a sykla: „Domácí indická kuchyně.“

Zaneovi se ve tváři znovu objevil dolíček. „Domáci,“ souhlasil a významně zvedl obočí.

„Vždyť teď, když jsem zapálila kuře, nemáme doma nic k snědku,“ upozornila jsem ji.

„Mackenzie Ann, jsou tam vajíčka a salám a chleba...“

Jakmile mě máma osloví celým jménem, vím, že její pohár trpělivosti přetéká. Jenže já si nedala pokoj: „Mami, to není žádná večere, ale jen taková svačinka. A navíc se mi nechce jíst v kuchyni, která smrdí, jako když hoří pneumatika.“ Obrátila jsem se na Zanea. „Prosím, zachraňte nás.“

„Vlastně byste mi tím udělaly laskavost,“ pokračoval Zane. „Moje matka mi toho vždycky nabalí příliš. Nerad bych to vyhodil.“

„To ne,“ polekala se máma a já si řekla: *Trefa!* Ona totiž nesnáší plýtvání, tím spíš plýtvání jídlem. Viděla jsem, jak jí to v hlavě šrotuje. Představa, jak Zane vyhazuje večeri, spojená se vzpomínkou na ožehnuté kuře se rovnala naprosté katastrofě. Teď už jsme nemohly couvnout.

V tom okamžiku se hasič-knírač s dusotem vrátil na verandu. „Všechno je v pořádku. Až na vaši večeři.“ Hasič-profesor a hasič-plavčík ho obešli a zamířili ke svému vozu.

„Nic se neděje. Už máme pozvání na jinou večeři,“ pověděla jsem. „Ale jiný večer máme volno!“

„Mockrát děkujeme,“ skočila mi do řeči máma. „Omlouvám se, že jsme vás otravovaly s takovou prkotinou.“

„Jsme vždycky rádi, když jde o pouhou prkotinu,“ řekl knírač. „Je to lepší, než když se někdo doopravdy zraní.“

„Vy jste tak milý,“ pochválila jsem ho. „My obě jsme rády, že jste se nezranil vy.“

Upřel na mě ty své pomněnkové oči a já si všimla, že jeho výstroj musí být pěkně těžká. Vážila snad tunu a určitě byla svědkem řady drsných zásahů. Zastyděla jsem se, že se do toho všeho oblečení musel nasoukat jen kvůli nám. Nebylo divu, že postrádal veškerý smysl pro humor. „Budte tak laskavé, kupte si hasicí přístroj a naučte se s ním.“

„Samozřejmě!“ slíbila máma.

Každému z nás kývl na rozloučenou a už si to šinul za ostatními hasiči.

„Možná byste se někdy mohli vrátit a zkontrolovat naše elektrické rozvody!“ zavolala jsem za nimi. „Třeba je s nimi...“

Hasičské auto se odlepilo od obrubníku.

„Třeba je s nimi něco v nepořádku! Tak nic. Nashle!“

Zane na mě zíral, jako by se snažil pochopit, co mám za lubem. „Naše rozvody jsou v pořádku,“ ujistil mě. „Ve své polovině domu bydlím už deset let.“

„Opatrnost je matka moudrosti!“ Snažila jsem se to říct vesele, aby mu nedocvaklo, že mi právě zhatil plány.

Zane si chvilku pozorně prohlížel můj obličej a pak stočil pohled na mámu. „Máte už hlad?“

Mamka sklonila hlavu, aby si prohlédla své džíny a mikinu, a začala plácet něco v tom smyslu, že se skočí převléknout. Já ale řekla: „Umírám hlad,“ Zane se otočil a vydal se přes verandu ke své polovině domu.

Máma zmlkla a nevěřicně nade mnou zakroutila hlavou.

„Měly bychom zapálit ještě něco, mami,“ zašeptala jsem. „Jen uvnitř poklid’ a oblékni si hezčí tričko.“

„Ach jo, Mackenzie,“ povzdechla si. To slýchávám často.

„Co je? Pamatuješ, jak jsem ti domluvila rande s tím ajťákem?“

„To nebylo rande,“ opáčila okamžitě. „Přišel mi opravit počítač.“

„Co je to za ajťáka, že chodí za zákazníky domů?“ vyzvíдалa jsem, ale mamka jen zabouchla dveře a otočila

klíčem v zámku. Pak se na mě významně podívala a vydala se za Zanem.

Vzdychla jsem. Fajn, možná jsem založila požár v našem novém bytě. Ale třeba to všechno dopadne dobře... a možná ještě lépe.

Protože když se na věci podíváte ze správného úhlu, všechno zlé je k něčemu dobré.

JAK NA TO: Projekt Mámin přítel

Pracuju právě na projektu, který nazývám projekt Mámin přítel, případně rovnou projekt Šťastná rodinka. Jeho cílem je mámu seznámit s nějakým hodným chlápkem, kterého by si mohla vzít, než jí bude čtyřicet.

Mám na to sedm let.

Dala jsem si dostatek času, protože máma je krajně vybíravá. A taky trochu bezradná.

Tvrdí, že randění znamená jen to, že se vyfiknete, abyste strávili čas s lidmi, které neznáte a kteří se vám obvykle ani nelíbí. A to že už musí dělat kvůli práci. (Byl to fór.)

(Alespoň myslím.)

Říká, že jakmile odejdu na vysokou, bude mít na milostná dostaveníčka fůru času. Já osobně si ale myslím, že dělá chybu, když chce čekat takhle dlouho.

Dokonce jsem jí založila profil na seznamce Čau, Venuše:

Vynikající kuchařka!

Seznamte se se ženou, která v jednom hrnci dokáže uvařit cokoli, hezky voní, má většinou dobrou náladu a která – a to jako fakt – dělá vynikající sendviče. Pokud často posloucháte písničky, ve kterých nějaká paní zpívá a hraje na kytaru, rád se procházíte v parcích a komentujete chování psů, jako byste točili dokument o přírodě, pak si Allison Millerovou zamilujete.

Donutila jsem ji, aby profil zveřejnila, ale od té doby ani jednou nezkontrolovala, jestli jí někdo napsal. Trvá na tom, že seznamky jsou pro mladé a pro podivíny. Ale můj tatka poznal Carol přes internet a před necelým rokem se vzali. Proč by to nemohlo vyjít i mamce?

Možná vám připadá zvláštní, že pro mamku neustále hledám nějakého milého chlapíka. V tom případě vás můžu ujistit, že se nemýlíte. Je to zvláštní. Jenže – a to mi věřte – bez mojí pomoci zůstane máma do smrti smrtoucí na ocet.

Pořád něco kutím a plánuju a vždycky říkám: když vám život do klína hodí citróny, udělejte z nich citronádu.

Pak si postavte stánek, udělejte citronádě reklamu na sociálních sítích a prodejte ji se značným ziskem.

Není nic, co bych nedokázala udělat a pak ještě zlepšit. Babička vždycky říkala, že jsem všeuměl.

Umím si postavit hlavu.

Umím vyrábět věci.

Umím všechno zařídit tak, aby to fungovalo.

A teď najdu způsob, jak udělat mámu šťastnou... ať se jí to líbí, nebo ne.

KAPITOLA DRUHÁ

Když jsme vešli do Zaneovy půlky domku, musela jsem se zasmát. Jeho byt byl zrcadlovým odrazem toho našeho. Náš obývací pokoj byl vlevo, jeho vpravo a tak dále. Čekala jsem, že jeho domov bude mnohem uklizenější než ten náš, protože my se teprve nastěhovaly.

A to rozhodně nebyl.

„Ty brďo!“ užasla jsem. Vypadalo to, jako by u něj přespávala banda knihovníků. Všude se válely knížky a papíry. V řadách polic ležely knížky, na konferenčním stole ležely knížky, na jídelním stole ležely knížky a na lednici jakbysmet. Měla jsem pocit, že jsem se ocitla v knihovně z pohádky *Kráska a zvíře*. Až na to, že jeho byt připomínal knihovnu skutečného zvířete, třeba obřího mývala.

Nevykládejte si to špatně, bylo tu čisto. Jenom to tu vypadalo jako... v něčím hnízdečku.

Vyměnily jsme si s mámou udivený pohled a Zane se rozhlédl po nepořádku, jako by ho viděl poprvé v životě.

„Jen tu trochu poklidím...“ Smetl stoh papírů z jednoho konce jídelního stolu a naskládal je na hromadu papírů na konci druhém. „Mám teď rozepsanou jednu knihu,“ omlouval se. „Jsem spisovatel.“

„Aha, tak proto ten ohoz,“ svitlo mi. Táta mi jednou vysvětloval, že spisovatelé jsou lidé, kteří si odmítají přiznat, že jsou nezaměstnaní. Říkal, že se kdysi chtěl stát spisovatelem, ale pak mu došlo, že by ho to neuživilo. Rozhodně se zdálo, že Zane trávil psaním spoustu času – nebo alespoň čtením knih a tisknutím papírů.

„Krásně to tu voní,“ rozplývala se mamka.

„Ano, právě jsem si ohříval jídlo, když jsem... za vámi zašel.“

Vběhl do kuchyně a mamka se rozhlédla po holých stěnách. „Jak dlouho že tu žijete?“

„Asi deset let,“ zavolal a v kuchyni zacinkalo nádobí.

S mamkou jsme na sebe pohlédly a údivem zvedly obočí. *Deset let?* Deset let a na zeď se mu podařilo pověsit jediné dětskou čmáranici princezny a hradu. A ještě nakřivo.

„Chcete s něčím pomoci?“ zeptala jsem se.

„Ne, ne, už to mám.“ Zane se objevil se dvěma velkými miskami. Mrkl na napůl uklizený stůl. „Víte co? Nechtěly byste se najíst na zahradě? Mám tam stolek.“

„Pomůžeme vám to tam odnést,“ navrhla máma. V kuchyni popadla misku s rýží a několik talířů a Zane mi ukázal, kde najdu příbory a sklenice. Potom jsme zadními dveřmi zamířili na Zaneovu polovinu zahrady.

Obě nevelké zahrádky byly obehnané vysokým dřevěným plotem, který odděloval i naši stranu od jeho. Mezi zahradami vedla branka, kterou jsem ještě nezkusila otevřít. Do Zaneovy poloviny jsem zatím jen nakoukala škvírou mezi plaňkami.

Dala by se tu točit kovbojka. Čekala jsem, kdy se tudy prožene smečka prérijních kojetů. V koutě stál košatý dub. Většinu trávníku nejbližší domu zabíral zahradní stůl se židlemi a slunečníkem, který Zane chvíli zkoumal, než ho rozevřel. „Tyhle věci tu nechali předchozí majitelé,“ vysvětloval. „Nikdy jsem je moc nepoužíval.“

Postavili jsme večeri na stůl, Zane oprášil židle, které byly překvapivě čisté, a posadili jsme se. Nato ukázal na jednotlivé misky. „Máme gobi, kuřecí tikku a rýži.“

„Co je to gobi?“ zeptala jsem se.